

Salmer:

DDS 754 - DDS 108 - DDS 441

Læsninger:

Esajas' Bog 7,10-14 - Første Johannesbrev 1,1-3 - Lukasevangeliet 1,26-38

Prædiken til Mariæ Bebudelsesdag:

Som moderne mennesker lever vi utvivlsomt i en verden, hvor meget er os givet: Vi er ressourcestærke, og i kraft af de ressourcer, vi har til rådighed, besidder vi i dag teknologi, som man for blot hundrede år siden aldrig havde troet mulig. Den teknologi er på mange måder en gave, for den åbner op for en stor viden: En viden om mennesket, om vores planet – ja, endda om universet.

Vores nyvundne indsigter muliggør meget godt: Vi kan behandle og forebygge mange forfærdelige sygdomme; vi kan konstruere utrolige maskiner med kunstig intelligens; og vi kan sende sonder ud i rummet på jagt efter liv. Men teknologi og viden har også en pris, for begge dele rokker ved noget helt fundamentalt: Nemlig ved vores forståelse af os selv – og af verden omkring os.

Vi ved i dag meget om sociologi, psykologi, anatomi og astronomi, blot for at nævne nogle få af utallige vidensdiscipliner; og derfor er vores selvopfattelse og vores verdensopfattelse også under konstant forandring.

Det er på mange områder glædeligt, men det kan også udfordre os. For netop fordi vores forståelse af os selv og af verden har rykket sig så meget, så kan vi måske til tider kæmpe

med biblens tekster - som når fx dagens evangelietekst taler om jomfrufødsel og mirakler. For hvordan forholder det moderne menneske sig til en tekst, hvis verdensbillede og menneskesyn ikke nødvendigvis spejler vores eget? Hvordan kan man tale om og tro på mirakler og en skabende og opretholdende Gud i en verden, hvor vi først og fremmest har sat det vidende menneske i centrum?

Tanken om en verden, hvori Gud griber aktivt ind i menneskelivet i kraft af mirakler og undere, ligger nok mange moderne mennesker fjernt. Og derfor risikerer Jesu undfangelse også hurtigt bare gå og blive gjort til en smuk, men ubetydelig, lille historie i dag, fordi det ganske enkelt kan virke fremmet for os.

Troen på mirakler - troen på Gud - er tilsyneladende blevet umoderne. Men det er synd, for netop troen på det underfulde – det mirakuløse – giver os et nyt perspektiv på tilværelsen. Med troen får vi nemlig et nyt syn, ikke bare på os selv, men også vores medmennesker, Guds skaberværk – ja, hele verden.

Man hører ofte, at tro og viden er modsætninger. Det mener jeg egentlig ikke, at de er. Man kan sagtens vide utroligt meget og stadig tro, at der er mere til ens egen historie og til den store, fælles historie end det, vi mennesker har at sige. Troen er altså ikke et alternativ til viden – den er et supplement. Med troen bliver jeg opmærksom på, at jeg, til trods for al min viden, alle mine muligheder, alle mine evner og al min indsigt, ikke styrer min egen tilværelse.

Jeg kan ikke klare det hele eller vide det hele; jeg behøver med andre ord ikke løbe hurtigere og hurtigere i jagten på illusionen om, at jeg overkommer det hele selv. Og når jeg stopper op når jeg gør plads til det levede liv og det uventede, så bliver der plads til Gud – der bliver plads til det underfulde og til mirakler. For troen bygger bro mellem alt det, jeg ved, og alt det, jeg ikke ved.

Det er netop det, Maria oplever, da hun i mødet med Guds engel erfarer, at hendes erfaringer slet ikke rækker. Her er hun på ukendt territorie og kan kun gøre en ting: Hun kan kun overgive sig til det, der er større end hende selv. Hun må overgive sig til troen – og til Gud. Vel at mærke ikke ved at hun skænkes en ualmindelig tilværelse, langt hævet over det almindelige menneskeliv; men ved at hun overgiver sig til underet i det levede liv. Hun bliver mor.

I dagens evangelielæsning, måske mere end noget andet sted i biblen, bliver det underfulde nærværende: For her hører vi, at underet er at finde i vores liv, sådan som vi lever det i det daglige. Vi hører med andre ord, at Gud er konkret og aktivt til stede i vores liv, ikke kun i form af engle, jomfrufødsel og opstandelse, men her og nu – der, hvor vi er.

Det er nok de færreste af os, som det er forundt at blive mor til Guds Søn; men jeg håber og tror, at de af os, som har været velsignet med forældreskabet, kan nikke genkendende til, at et barn om noget er underfuldt – uanset barnets ophav. At der, ud af millioner af mulige genkombinationer, kommer netop dette barn med de øjne, den næse og den personlighed.

Og er det da ikke et under, at vi ud af de mange milliarder mennesker på jorden kan finde et menneske, vi kan knytte os så stærkt til, at en ny familie opstår? At vi kan række vores hænder ud efter en andens og vide, at her hører vi til og har hjemme. At vi kan finde sammen i fællesskaber med mennesker, som giver os glæde bare ved at være til – uanset hvor meget eller lidt, vi har til fælles?

Er det ikke et under, at uanset hvor streng en vinter, vi gennemgår, vil det smukkeste farveflor af blomster stadig myldre frem år efter år for at minde os om, at vi går mildere tider i møde? At vi lever i en verden, hvor der er så uendelig meget skønhed – hvis bare vi vælger at se det?

For sandheden er vel, at håbet og troen ikke kun bæres af det ualmindelige; det bæres i allerhøjeste grad af de små lysglimt i hverdagen – lige dér, midt i leverpostejsmadder, hilsner over hækken og favntag med de mennesker, vi holder af.

Lad os derfor med Maria bede om at kunne vælge frygten fra og troen til. Lad os omfavne det underfulde i livet og glæde os over, at der er langt mere til vores historie end det, vi selv kan løfte og magte. Lad os glæde os over al vor viden, vores indsigt og vores færdigheder. Og lad os minde os selv og hinanden om, at der hvor vi kun er mennesker, der er der heldigvis en Gud, som er større end os – og større end al vores viden og formåen.

Amen.